

မြပုလဲခင်

လုံးချင်းဝတ္ထုပတ်

အောင်မြင်
စာပေ

ချစ်ရိုးမညှိုး

အပိုင်း (၁)

လူလေး

လဲကျနေတဲ့ သူဟာ နောက်ထပ်လဲကျမှာ ကို
စိုးရွံ့စရာ မလိုတော့ဘူး။

He that is down needs fear no fall.

အခန်း (၁)

"လူလေး"

"ဗျာ...အဘ"

"ထမင်းစားရအောင်"

"ဟုတ်ကဲ့"

လူလေးဆိုသော သူသည် အဘခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်သွားလိုက်သ
ည် ။ တဲကုပ်နန်းတော်လေးသို့ သူတို့ ဝင်ရောက်လိုက်သည် နှင့် အဘ၏

ကျောင်းသွားဖော်သည် အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသော ကန်စွန်းရွက် လယ်တောဟင်းခွက်ကို စားပွဲဝိုင်းအလယ်၌ ချလိုက်သည်။ ။ ငါးပိတို့ စရာလည်း စားချင်စဖွယ်၊ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ၊ ပဲနှပ်ကလေးတစ်ခွက်နှင့် ထမင်းက နီကြန့်ကြန့်။

"လူလေး ထိုင်လေ"

"ဟုတ်ကဲ့ အမေ"

သူသည် အဘ၏ ကျောင်းသွားဖော်ကို အမေဟု ခေါ်လိုက်သည်။ ။

"လက်ဆေး လူလေး"

"ဟုတ်ကဲ့"

"မင်းလို မြို့ကြီးသားက စားနိုင်ပါ့မလား မသိဘူး"

"ဒါကြောင့် တော့ကို ပြောတာ၊ ငါးလေးဘာလေး ရရင် ဖမ်းခဲ့ပါလို့၊ ခုတော့ လူလေးပုံပန်းက ဟိုဗီဒီယိုမင်းသားလေးတွေလို လှလှပပလေးဟာ၊ ငါးပိရည် တို့ စရာနဲ့ စားနိုင်ပါ့မလား မသိပါဘူးတော်"

"ရပါတယ်...ကျွန်တော်စားနိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှ ဒုက္ခမရှာပါနဲ့၊ အဘတို့ အမေတို့ စားတဲ့ အတိုင်းစားပါ့မယ်"

"အေးကွယ်...အဘတို့ တောသူတောင်သားတွေရဲ့ စားသောက်စရာကတော့ ယာတောထွက် လယ်တောထွက်တွေပဲ ရှိတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့...အစားအသောက်ဆိုတာ အသက်ဆက်ဖို့ ကို အားဖြည့်နေတဲ့ လူ့ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ လောင်စာတစ်မျိုးဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်အတွက် အစားအသောက်က အရေးမကြီးတော့ပါဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ လူလေးရဲ့ ၊ လူတွေဟာ အသက်ရှင်မှုကို လိုလား

တာပဲ"

အဘသည် ဓားမဦးချ တောသူတောင်သား ဖြစ်သော်လည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းထွက်ဖြစ်၍ စာတတ်သည် ။ ထို့ကြောင့် စာဖတ်သည် ။ လယ်ထွန် ယာလုပ်ချိန်တွင် တောင်မှ ခါးကြား၌ စာတို စာလိပ်လေးများ ရှိနေတတ်သည် ။

"လောကကြီးမှာ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ့်နာမည် ကိုယ့်ဘဝကိုမှ မသိ တဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ သေလူနဲ့ မခြားပါဘူး အဘရာ"

"ကဲပါ...တော်ကလည်း ဆိုတာဟာ လူလေး ထမင်းစားပျက်မယ်၊ ဘာဖြစ်လဲတော်...ကျုပ်တို့ သားတစ်ယောက် ရတာပေါ့တော်၊ လူလေး ဘာကိုမှ တွေးမနေနဲ့ ...စား...စား"

"ဟုတ်ကဲ့ အမေ"

လူလေးသည် လက်ဆေးဇလုံ၌ လက်ကို ဆေးလိုက်သည် ။ ဆပ်ပြာ တိုက်၍ လက်ဆေးရန် သတိရလိုက်သော်လည်း ဒါတွေမလိုအပ်တော့ ဘူးဟု လူလေးယူဆလိုက်သည် ။

သူ့အတွက် ထည့်ထားသော မောက်လျှံနေသည့် ထမင်းပန်းကန်ကို ကြည့်ရင်း သူ လက်ဘယ်က စနိုက်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားသည် ။

သို့သော် ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေလေပြီ။ ထမင်းအသက်ခုနစ်ရက်ဟု ဆိုလျှင် သူ့အသက်သည် နောက်လေးရက်ဆိုလျှင် ဇီဝိန်ကြွသွားနိုင်သ သည် ။ သေခြင်းကို လူတိုင်း ရင်ဆိုင်ရမည်ဖြစ်သော်လည်း မသေခင်စပ်ကြား လူသားတာဝန် ကျေပြန်မှုအတွက် သူ အလုပ်လုပ် ဆောင်သွားသင့်သည် ။

လူလေး ထမင်းကို ငါးပိရည်ဆမ်းကာ ကြိုးစားလိုက်သည် ။ အဘ

က ပဲနှပ် ခပ်ထည့်ပေးသည်။ ။ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင်ပင် သူ့
တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မစားခဲ့ဖူးသော လုံးတီးဆန်ကြမ်းနှင့် ငါးပိရည်
ကျဲနှင့် ထမင်းလုတ်သည် အရသာရှိစွာဖြင့် ခံတွင်းတွေ့ကာ
ထမင်းမြိန်ခြင်းကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ ။ သခွားသီးအလုံးလိုက်ကို
ရေဆေးပြီး တို့ စရာပန်းကန်ထဲ၌ သုံးလုံးထည့်ထားသည်။ ။ ဤသည် ကို
အဘ တစ်လုံးယူကာ လူလေးပန်းကန်ထဲ ထည့်ပေးပြန်သည်။ ။ ပြီးတော့
ကိုယ်တိုင်လည်း တစ်လုံးယူကာ တရွတ်ရွတ် တရွမ်းရွမ်းဖြင့် ကိုက်စား
လေတော့သည်။ ။

သူလည်း အဘနှင့်အမေတို့ ၏ ထမင်းစားပုံကို အတုယူကာ သခွား
သီးကိုက်လိုက်၊ ထမင်းလုတ် စားလိုက်နှင့် ငါးပိနှင့်ပဲနှပ်ကပဲ ထမင်းမြိန်
ခြင်းကိုဖြစ်ပေါ်စေသလား၊ ပူစီနံ၊ ဆလပ်ရွက်၊ သခွားသီးတို့ နှင့်
ကန်စွန်းရွက် လယ်တောဟင်းကပဲ ထမင်းမြိန်ခြင်းကိုဖြစ်ပေါ်စေသ
လားကို သူ အရသာမခံနိုင်မီ ထမင်းတစ်ပန်းကန်သည်
ပြိုက်ခဲကုန်သွားသည်။ ။ ထို့နောက် နောက်တစ်ပန်းကန်လည်း
ထိုနည်းတူစွာ ကုန်ဆုံးသွားသည်။ ။

"ထည့်ဦး လူလေး"

"တော်ပြီ အဘ...ဝပြီ"

အဘနှင့်အမေ ထပ်မံမတားဆီးနိုင်မီ သူသည် ထမင်းပန်းကန်ကိုဆွဲ
ကာ ရေကပြင်သို့ထွက်ခဲ့သည်။ ။

"ထားစမ်းပါ လူလေးရာ၊ အမေ ဆေးမယ်"

"ရပါတယ် အမေ၊ ကျွန်တော့်ကို အမေ့သားလို့ သဘောထားရင် ကျွန်
တော်ဝိုင်းလုပ်တာတွေကို မကန့်ကွက်ပါနဲ့။"

"အေး...အေး"

အမေအိုးများက တိုက်ချွတ်စရာမလို၊ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ထင်းနှင့်ချက်သော အမေအိုးတို့ သည် အတွင်းသာ ဆေး၍ အပြင်ဘက် သို့ ထားခဲ့ပုံမရသဖြင့် သပိတ်ရောင် ထကာ နက်မှောင်ထူထဲနေသည် ။ ဒါလည်း ဖြစ်တာပဲ၊ အတွင်းသန့်ရှင်းဖို့ သာလိုသည် ။

သူသည် ထမင်းအိုး ဟင်းအိုးများကိုပါ ဆေးကြောပေးလိုက်သည် ။ ထို့နောက် အမေစဉ်အိုးကြီးများ သို့ ရေခပ်ဖြည့်ပေးလိုက်သည် ။

"ဟဲ့...လူလေး၊ နေစမ်းပါကွယ်၊ အမေမှာ ဘာအလုပ်ရှိတာလိုက်လို့ ၊ ဒါတွေပဲ အမေလုပ်ပါ့မယ်"

"ရပါတယ် အမေ"

အလုပ်ရှိတာလိုက်လို့ ဟု ပြောသော အမေသည် သူရောက်လာသည့် အချိန်ကာလမှ စ၍ အလုပ်နှင့်လက် ပြတ်သည် ဟူ၍ မတွေ့ရ။ အမေ၏ ထမင်းဝိုင်းမှ ပစ္စည်းများ သည် အမေတို့ တဲကုပ်နန်းတော်လေး ဘေးပတ်လည်မှ အကုန်ရလေသည် ။

ဆန်ကိုတောင် စပါးကိုယ်တိုင်စိုက်၍ မောင်းထောင်းစားသော အမေ ဖြစ်သည် ။

"အဆာခံတဲ့ ဆန်ကို တမင်စိုက်တာ၊ လူလေးမှ စားနိုင်ရဲ့ လား"

ခြောက်ဆယ်ကျော် ခုနစ်ဆယ်နား ကပ်နေသော အမေက မေးလာသောအခါ လူလေး ရယ်ချင်သွားသည် ။ သူလို လူငယ်လေးက မစားနိုင်ဘူးဆိုလျှင် ရယ်စရာကောင်းသည် ဟု သူထင်သည် ။ အကျင့်ဟူသည် ဖျောက်ဖျက်ပစ်လို့ ရနိုင်သည် ဟု လည်း လူလေးထင်မှတ်လာသည် ။

"စားနိုင်တယ် အမေ"

"ဟုတ်ရဲ့ လား...အမေတို့ အဘတို့ က ဒီလိုဆန်ကြမ်းစားရမှ အဆာခံပြီး ဝတ်ယံလို့ ထင်တယ်"

ဆန်ကြမ်းများကို အစာကျေညက်သွားအောင် လှုပ်ရှားနေနိုင်သော အမေနှင့်အဘသည် ရေဂါထူပြောပုံလည်း မရပါချေ။

ကျန်းမာသန်စွမ်းကာ နိုင်ငံအတွက် များစွာအလုပ်လုပ်နိုင်ကြသေးသည် ။ စိုက်ပျိုးရေးအတွက် အားထားရသော လယ်ယာလုပ်သား လင်မယားပါလားဟု လူလေး တွေးကာ ကြည်ညိုသွားသည် ။

"ကိုဖိုးထော်...တော့်ကို ဖိုးချက်တို့ က သစ်ခုတ်ခေါ်နေတယ်၊ တော်လိုက်သွားမှာ လား"

"အေး...ဟုတ်တယ်ပဲ၊ ညည်းကော လိုက်ဦးမလား"

"လိုက်မယ်ပတော်...ကျုပ်လည်း တော် မရှိရင် ပျင်းချက်ပဲ၊ ကျုပ် ပန်းခူးလိုက်မယ်"

"လူလေးကော"

"ဘယ်လဲ အဘ၊ ဘယ်တော့လဲ...ဘယ်လိုသွားမှာ လဲ"

"ရိုးမထဲ သစ်သွားခုတ်မလို့ "

"သစ်ခုတ်မယ် ဟုတ်လား အဘ၊ အစိုးရတားမြစ်ထားတဲ့ ကြိုးဝိုင်းစရိယာထဲတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်"

"မဟုတ်ပါဘူး လူလေးရ...သစ်ရိုင်းတွေပါ၊ ထင်းအတွက်ကော နွားတင်းကုပ်လေး ပြင်ဆောက်ဖို့ ပါ"

"ဒါဖြင့်လည်း လိုက်မယ်လေ အဘ၊ အခုလား"

"မဟုတ်...မနက်ဖြန် လင်းကြက်တွန်ရင် သွားကြမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ အဘ"

လူလေးသည် စဉ်အိုးအပြည့် ရေဖြည့်ပြီး ခြံစည်းရိုးပတ်လည်သို့ လျှောက်ကြည့်သည်။ ။ အဘသည် ကြက်လည်း မွေးထားသည်။ ။ နွားနှစ် ရှဉ်းနှင့် နွားပေါက်လေးရှိနေသည်။ ။ ခြံစည်းရိုးပတ်ပတ်လည်၌ နွယ်ပင် များ တက်နေသည်။ ။ ထိုနွယ်ပင်များ သည် သခွားပင်၊ ခဝဲပင်နှင့် သပွတ် ပင်များ ဖြစ်ပေမည် ထင်ပါသည်။ ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် သခွားသီး၊ ခဝဲသီး၊ သပွတ်သီးများကို တွေ့နေရခြင်းကြောင့်ပင်။

"ဟင်းစားယူမလို့ အရီးရေ၊ ဟင်...ဧည့်သည် ရောက်နေတယ်"

တောသူတစ်ယောက် ဆံရစ်ဝိုင်းလေးဖြင့် ရောက်လာသည်။ ။ သူ့ကိုမြင်သောအခါ အိုးတိုးအမ်းတမ်းဖြစ်သွားသည်။ ။

"ဘယ်သူလဲ...ထွေးညိုလား၊ ယူလေ...ညည်းတို့ ခုချိန်ထိမစားရ သေးဘူးလား"

"ဟုတ်ပါ့ အရီးရယ်၊ ကျုပ်ဈေးရောင်းထွက်နေတာနဲ့ နောက်ကျသွား တယ်"

ထွေးညိုဟူသောအမည်ကြောင့် သူရယ်ချင်သွားသည်။ ။ တောအမည် နှင့်လိုက်ဖက်လေစွ။

သူ ကွပ်ပျစ်ပေါ်၌ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ။ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

သူသည် ယောင်ချာချာဖြစ်နေသည်။ ။

ထွေးညိုသည် သူလိုချင်သော အသီးအနှံများကို ဇလားဖြင့် အပြည့် ထည့်ပြီး ပြန်မသွားသေးဘဲ သူ့အားစောင်းငန်းစောင်းငန်းနှင့် ကြည့်ကာ အိမ်ပေါ်တက်သွားသည်။ ။ သူ့အကြောင်းသွားစပ်စုတော့မည်ဟု သူ သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ။ ထိုအခါ သူမသိသွားနိုင်သည့်အဖြေများကို

သူကြိုသိနေသည်။ ။

"ဘယ်ကလာမှန်း မသိပါဘူးတော်"

"နာမည်လည်း မသိဘူး"

"ကိုဖိုးထော် တောင်ယာခုတ်နေတဲ့ ဆီကိုရောက် လာပြီး ရေတောင်း သောက်ရာက ထမင်းဆိုင်မေးလို့ ကျုပ်တို့ ဆီရောက်လာတာ၊ ကျုပ်တို့ ရွာမှာ မှ ထမင်းဆိုင်မရှိတာ၊ တည်းခိုစရာအိမ်လည်း မေးတယ်၊ ကြည့်ရ တာ ဦးနှောက်မှ ကောင်းရဲ့ လားမသိဘူး၊ ဘာမှ မသိဘူးတဲ့ ၊ ဒီတော့ လုံ မသိတဲ့ အတိုင်း ကျုပ်တို့ လင်မယားကလည်း သားထောက် သမီးခံ မရှိ တော့ သားတစ်ယောက် ရတာပေါ့အေ"

ဟု သာ ပြောပေလိမ့်မည်။

ဟုတ်ပါသည်။ ။ လူလေးဆိုသော သူသည် အတိတ်ကို ဘာဆိုဘာမှ မ သိသော လူတစ်ယောက်ဟူ၍ သာ...။

ရိုးသားခြင်းသည် အကောင်းဆုံး မူဝါဒဖြစ်သည်။ ။

Honey is the best policy.

အခန်း (၂)

"နေနေ...အဘ ကျွန်တော် ခူးပေးမယ်"

"ဟ...လူလေးရ လူပုံပျော့ပျော့နဲ့ သစ်ပင်တက်တတ်လို့ လား"

အသက်ခြောက်ဆယ်နား ချဉ်းကပ်နေသော အဘက သူ့အား သစ်ပင်တက်မှာ ကို စိုးရိမ်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ခါးတောင်းမြှောင်အောင် ကျိုက်ကာ တက်ရန်ပြင်နေလေသည်။ ။

"ရပါတယ်၊ ကျွန်တော် တက်တတ်တယ်ထင်တယ်။"

အမြင့်မှ ပန်းမြတ်မာလာကိုမှ လိုချင်သော အမေကလည်း ပြောင်းဖူးဆေးလိပ်ကြီးကို ခဲလျက်မှ လူလေး သစ်ပင်တက်မည့်အရေး စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်ကာ...

"ဖြစ်ပါ့မလား လူလေးရဲ့ ၊ တက်စ မရှိရင် မတက်နဲ့ ၊ အဘိုးကြီးက တက်နေကျ"

လူလေးက ရယ်မောကာ ခေါင်းခါပြီး အဘကို အသာတွန်းဖယ်ကာ သစ်ပင်ပေါ်တက်ခဲ့သည်။ ။

သစ်ပင်တော့ တက်တတ်သည်။ ။ ယောက်ျားတစ်ဦးအနေဖြင့် သစ်ပင်တက်လောက်တော့ တတ်သင့်သည် ဟု သူထင်ပါသည်။ ။ တော်သေးသည်။ ။ အမေလိုချင်သော သင်္ဃန်းတော်ဟု ခေါ်သော အပွင့်ခိုင် ဖြိုင်ဖြိုင်နှင့် သစ်ခွအုံကို သူ ခွာထုတ်နိုင်၍ တော်သေးသည်။ ။

"အမြစ်ဘက်ကနေ မြက်ဖုတ်ဘက် ပစ်ချလိုက် လူလေး"

"ဟုတ်ကဲ့ အမေ"

သူက သေသေချာချာ ချိန်ရှယ်၍ ပစ်ချပေးလိုက်သည်။ ။ သူ ခူးဆွတ်ပေးသော ပန်းအပေါ် သံယောဇဉ်ဖြစ်သွား၍ ဖြစ်သည်။ ။ ကြွေသွားမှာ ကို သူ အလွန်စိုးရိမ်နေလေသည်။ ။

ထိုအခါ သူ ကြောက်ရွံ့သွားသည်။ ။ သံယောဇဉ်တရားသည် ပန်းအပေါ်မှာ တောင် ဖြစ်နေလျှင် လူသားအချင်းချင်းဆိုပါက ပိုဆိုးပေတော့မည်။ ။

'ဟင်း' ခနဲ သက်ပြင်းသံ ကျယ်လောင်သွားသည် ထင်ပါသည်။ ။ အဘက မော့ကြည့်သည်။ ။ သစ်ပင်ခွအုံ၌ ထိုင်နေသောလူလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

"ဆင်းတော့လေ လူလေး"

"ဟုတ်ကဲ့ အဘ"

ထိုအခါ အမေက...

"ဒီလူလေးနှယ်...ဆင်းခိုင်းမှ ဆင်းတတ်ရသလား"

လူလေး ပြုံးရုံပြုံးလိုက်သည် ။ အမေရွက်သောတောင်းကို သူက လှ ယူထမ်းမည် ရွယ်သောအခါ အမေက...

"အသာနေစမ်း လူလေး၊ အမေ ထမ်းနေကျဝန်ကို အမေထမ်းမှ ဖြစ် မယ်"

အဘ ခုတ်လှဲထားသောထင်းများကို သူ ဝိုင်းကောက်ကာ လှမ်းပေါ် သွားတင်ပေးသည် ။

"မျက်စိလည်မယ်နော် လူလေး"

"ကျွန်တော် မှတ်မိပါတယ်"

သူနှင့်အဘ နွားလှည်း လှန်ထားရာသို့ ထင်းများ ၊ သစ်လုံးဖြောင့်များကို မယူကာ သွားကြသည် ။

အမေက တောင်းကိုရွက်၍ လိုက်ရုံမက ထင်းတစ်စည်းကို ခါးစောင်းတင်ကာ လိုက်ခဲ့သည် ။

"ထားခဲ့ပါ အမေ၊ ကျွန်တော် တစ်ခေါက်ပြန်သယ်ပါ့မယ်" ခိုလိုက်ရ ရင် နောက် အကျင့်ပါသွားမယ်၊ ကူညီမယ့်သူမရှိလို့ ကိုယ့်ဝန်ကိုထမ်းတဲ့ အခါ အကျင့်ပျက်ပြီး မနိုင်တော့သလို ဖြစ်သွားလိမ့်မယ် လူလေးရဲ့ ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်နိုင်တဲ့ ဝန်ကို ထမ်းနေကျအတိုင်းပဲထမ်းသွားတာ ကော င်းပါတယ်အကွယ်"

တောမြို့စွန်လေးမှ လယ်ယာတောသူ အမေ့ထံမှ ထိုကဲ့သို့သော အဖိုးတန်စကားမျိုး ကြားရလိမ့်မည်ဟု သူမျှော်လင့်မထားသဖြင့် သူ အံ့ အားသင့်သွားခဲ့လေသည် ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ သေစာရှင်စာ တတ်ရုံ သာ သင်ကြားခဲ့ရသည် ဆိုသော အဘနှင့်အမေ၏ စကားများ သည် ရိုး ရိုးစင်းစင်းနှင့် ပရိယာယ်ဝေဝစုံ မကြွယ်သော်လည်း မှတ်သားနာယူဖွ

ယံရာအတိနှင့်ပါတကား။

လူလေး ဘာမှ မပြောဘဲ ချွေးသံရွဲ့ရွဲ့နှင့် အဘနှင့်အတူ သစ်လုံးစည်း
ကို ထမ်းယူရင်း ဟောဟဲဟောဟဲ ဖြစ်နေသည် ။

"ကိုဖိုးထော်"

"ဟေ"

"နားလိုက်ပါဦးလားတော်...လူလေး မောနေပြီ"

"ဟောဟဲ...ဟောဟဲ...ရတယ်"

လှန်ထားသော လှည်းကို မြင်ရတော့မှ သူမနားချင်တော့ပေ။ နားလို
က်ပြီးလျှင် ပြန်၍ မသယ်နိုင်မှာ စိုးသည် ။

"အေး...အေး... လှည်းနားရောက်မှ အမောဖြေတော့ကွာ၊ နားလိုက်ရ
င် ပိုမောသွားလိမ့်မယ်"

လူလေးလို အသက်အစိတ်ဝန်းကျင် သန်သန်မာမာယောက်ျားတစ်
ယောက်ကို အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်လင်မယားနှစ်ဦးက ပြန်လည်
အားပေးနေရသည် ဆိုတော့ သူ့လောက် အသုံးမကျသည့် လူ လောက၌
ရှိနိုင်ပါ့မလား။

"တောင့်ထား...ရောက်ပြီကွ"

"လူလေးကို ဒါကြောင့် အိမ်မှာ နေခဲ့ပါလို့ ပြောတာပေါ့ကွယ်၊ အမေ
တို့ တောသူတောသားတွေရဲ့ အလုပ်က လွယ်ကူတာ မဟုတ်ဘူး ၊ လုပ်
ကျင့်မရှိသူတွေ ဘယ်လုပ်နိုင်မလဲ"

"လူလူချင်းပဲ အမေရာ၊ အမေတို့လို သက်ကြီးရွယ်အိုတွေတောင် လုပ်
နိုင်သေးတာ၊ ကျွန်တော်တို့ အရွယ်တွေက ပိုလုပ်နိုင်ရမှာ ပေါ့"

"ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ တော့ လူလူချင်းဆိုတာနဲ့ မဆိုင်တော့ဘူး လူလေးရဲ့ ၊ အလေ့အကျင့်ပဲဆိုင်တယ်"

"ဟုတ်တယ်ထင်တယ်နော် အဘ၊ ဒီလိုဆို ကျွန်တော်လည်း နောက်ကို အဘတို့လို မမောမပန်းဘဲ လုပ်သွားနိုင်မှာ ပါ"

"မလုပ်နိုင်လည်း ရပါတယ် လူလေးရဲ့ ၊ မင်းနိုင်တဲ့ ဝန်ကိုပဲ မင်းထမ်းပါ။ အဘတို့ အတွက်ကတော့ မင်း ဘာမှ မလုပ်လဲပဲ မင်းကို ထမင်းကျွေးနိုင်ပါတယ်"

လူလေးရင်ထဲ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ဖြစ်သွားသည် ။ မေတ္တာစေတနာ ပြည့်ဝလွန်းသော လင်မယားနှစ်ဦးပါတကား။ တစ်လုပ်စားဖူး သူ့ကျေးဇူးအရထက် သူကိုယ်တိုင် ရင်တွင်း၌ လှိုက်လှဲစွာဖြစ်ပေါ်လာသော တုံ့ပြန်မေတ္တာတရားတို့ ကြောင့် ကျေးဇူးဆပ်ချင်လာသည် ။ သူမသွားခင် တစ်နည်းနည်းတော့ ကျေးဇူးပြုရပေလိမ့်မည်။

"လူလေး စောင့်နေခဲ့တော့၊ အဘနဲ့ အမေပဲ သွားတော့မယ်"

"ဟင့်အင်း...အမေ နေခဲ့၊ အဘနဲ့ ကျွန်တော်ပဲ သွားမယ်"

သူသည် မြက်ခင်းပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်နေရာမှ အလူးအလဲ ထလိုက်သည် ။ လူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ညှာနေ၍ ဘာများ အကျိုးရှိနိုင်ပါ့မည်နည်း။

လူလေးကို အဘနှင့်အမေက ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်လိုက်သည် ။ ရှေးအတိတ်မှ ကုသိုလ်ကံတရား မလှပခဲ့သဖြင့် သားသမီး မဖြစ်ထွန်းခဲ့သော သူတို့ လင်မယားအတွက် သမ္မာဒေဝ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တို့ မစလေပြီ ထင်ပါသည် ။ ရုပ်ချောချော၊ အသားဖြူဖြူ၊ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် အင်မတန် ကြည့်ကောင်းသော လူလေးသည် သူတို့ ထံ ဆို

က်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာသည် ။ ဘာဆိုဘာမှ မေးမရသော အတိတ်မေ့နေသည့် လူကလေးဖြစ်သည် ။

"လာ...လူလေး၊ ဒီတစ်ခေါက်ဆိုရင် ပြီးပါပြီ၊ ဖိုးချက်တို့ လှည်းတောင် မတွေ့တော့ပါလား၊ ပြန်သွားကြပြီထင်တယ်"

အဘ၏ ခြေလှမ်းကို လူလေး မနည်းအမီလိုက်ရသည် ။

မောဟိုက်၍ အသက်ရှူသံ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကျယ်လောင်နေသော လူလေးကို အဘက စောင့်ခေါ်ရသည် ။

လူလေး စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းလာသည် ။

သေမင်းသည် တံခါးခေါက်လျက်ရှိနေပါပြီကော။

"လူလေး"

"ဗျာ"

"လူလေး ဒီအလုပ်မျိုး မလုပ်ဖူးဘူးလား"

"ဗျာ...လူလေး မသိဘူး အဘ"

"ဪ...အေး...ဟုတ်သားပဲ၊ အဘ မေ့လို့ "

အဘသည် သူ့အား တမင်စမ်းသပ်နေသလားဟု တောင် ထင်ယောင် ထင်မှား ဖြစ်လိုက်သေးသည် ။ ဒါပေမဲ့ လူလေးယုံကြည်ပါသည် ။ တောသူတောင်သားများ ဖြစ်သော အဘတို့ လင်မယားသည် ထာဝရရိုးသားဖြောင့်သူများ ဖြစ်သည် ဟု ...။

"ဟော...တွေ့ပြန်ပြီ လူလေးရေ"

အဘက သစ်တိုပင်ကြီးတစ်ပင်ကို မော့ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည် ။

"ဘာလဲ အဘ"

သူ အဘအပါး ရပ်လိုက်သည် ။ အဘ မျက်လုံးသွားရာသို့ သူ လိုက်ကြည့်သည် ။

အဖြူရောင်သစ်ခွများ ။

"မယ်ချောက ပန်းဆိုရင် အဖြူမှ ကြိုက်တယ်လေကွယ်"

အဘသည် သူ၏ ကျောင်းသွားဖော်၏ နှစ်သက်သော ပန်းပင်ကို အရယူက ပေးဆပ်ချင်နေသည် ။ ခါးတောင်းမြှောက်အောင် ကျိုက်ကာ တက်ဟန်ပြင်သည် ။ ထိုးကွင်းမင်ကြောင် ထိုးထားသော အဘပေါင်ရင်းကိုလည်း ယခုမှ သတိထားမိသည် ။

"အဘ"

မောဟိုက်မှုကို ထိန်းချုပ်ပြီး သူခေါ်လိုက်သည် ။

"နေစမ်းပါ လူလေး၊ မင်း သိပ်မောနေတယ်၊ အဘအတွက်က ထမင်းစားရေသောက်တာကမှ ခက်သေးတယ်၊ သစ်ပင်တက်တာက ပိုလွယ်တယ်ကွ"

ပြောပြောဆိုဆို အဘက ပေါ့ပါးစွာ တက်သွားလေသည် ။ လူလေး တက်သည် တုန်းကမှ အပန်းတကြီး ရှိသေးသည် ။ အဘသည် မောရပန်းရမှန်းမသိ။ သူ၏ ကျောင်းသွားဖော်အတွက် ပန်းအုံကို အသာထွင်းခွာ ထုတ်ကာ သူ့ထံသို့ ပစ်ချပေးလိုက်ရန် သူပြောသော်လည်း အဘသည် မပစ်ချ၊ လက်တစ်ဖက်မှ ကိုင်ကာ ဆင်းခဲ့လေသည် ။

"မယ်ချောက ဘုရားပန်းဆိုရင်လည်း ဖြူမှ ကြိုက်တယ် လူလေးရဲ့ "

အဘက မလုံမလဲ ပြောလိုက်သည် ။ အဘနှင့်အမေ၏ ချစ်ချင်းမေ

တ္တာတရားကို သူ မလှောင်ရက်ပါ။ မသိကျိုးနွံ ပြုထားလိုက်ပြီး အဘ ခုတ်ထားသော သစ်လုံးများကို စုစည်းကာ ကြိုးနှင့်ချည်နှောင်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။

"ဖယ်...လူလေး၊ မင်း မချည်တတ်ပါဘူး"

လူလေး ဖယ်ပေးလိုက်သည်။ အမှန်တကယ်ပင် အဘကဲ့သို့ သူ မချည်နှောင်တတ်ပါချေ။ အလေ့အကျင့်သည် စကားပြောသည် ထင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွမ်းကျင်ရာလိမ္မာ ဟူသောစကား ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်မည်။

လူလေး အဘ ကြိုးချည်နည်းကိုကြည့်ရင်း အဘ ခူးထားသော ပန်းအုံများကိုပါ သူ သတိပြုမိလှက်သည်။ အဘတို့ အရွယ်တောင် သူ့ကျောင်းသွားဖော်အတွက် ပန်းပေးချင်သောဆန္ဒ ရှိနေပါသေးလျှင် သူကဲ့သို့သော လူငယ်တစ်ဦးအတွက်တော့...

"လူလေး"

"....."

အဘက ထူးသံမကြားသော လူလေးကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ လူလေးသည် သူ့အပါး၌ ကပ်လျက် တည်ရှိနေသည်။ သို့သော် လူလေးမျက်လုံးများက အဘ ခူးချထားသော သစ်ခွအုံသို့ရောက်ရှိနေသည်။ ထို့အတူ လူလေး၏ စိတ်သည် လည်း ပန်းနှင့်အတူ လိုက်ပါလွင့်ပါးနေဟန်တူသည်။

အဘ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားအရွယ် မြို့ကြီးသား လူငယ်ကလေးအတွက် သူ့မှာ တာဝန်ရှိသည်။ သက်ဆိုင်ရာ မိဘအုပ်ထိန်းသူများက ပူပန်နေပေလိမ့်မည်။

"လူလေး"

လူလေးကို အဘက ပခုံးပုတ်ကာ ခေါ်လိုက်သည်။ ။

"ဗျာ"

လိမ္မာယဉ်ကျေးသော လူလေးကို အဘတို့ ချစ်နေကြပြီး ကလေးတစ်ဦးကဲ့သို့ အဘအား ပြုံးတူးကြောင်တောင်နှင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ပြန်ကြရအောင်"

"ဟုတ်ကဲ့ အဘ"

အဘ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ။ အဘသည် သစ်လုံးစည်းကို ရှေ့မှ ထမ်းသည်။ ။ လူလေးက နောက်မှ ထမ်းသည်။ ။ အဘက လက်တစ်ဖက်၌ သူ၏ ကျောင်းသွားဖော်အတွက် သစ်ခွအုံကြီးပါ လာလေသည်။ ။

"နိုင်ရဲ့ လား လူလေး"

"နိုင်ပါတယ် အဘ"

လူလေး ပခုံးသားတွေ ကျိန်းစပ်နေလေပြီ။ သို့သော် အဘကိုကြည့်ကာ သူ့၌ အားမာန်တွေ အလိုလိုတက်လာသည်။ ။ အဘ၏ အသက်သည် သူ၏ အဘိုးအရွယ်လောက် ရှိနေပြီ။ ။

အဘ၏ အသားစိုင်းများ သည် မာ၍ ကျစ်လျစ်နေသည်။ ။ သွားများသည် လည်း အကောင်းပကတိပင်ရှိသည်။ ။ ထို့အတူ အမေသည် လည်း ရွတ်ရွတ်တွတွ ခါးကိုင်းကိုင်း အဘွားအိုအဖြစ်သို့ မရောက်ရှိသေး။ ။

"အဘ"

"ဟေ...မောပြီလား လူလေး"

"ဘာများ လဲကွ"

"အဘ အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ"

"ခုနှစ်ဆယ် ပြည့်ပြီးပြီ"

လူလေး အံ့အားသင့်သွားသည်။

"အမေကော"

"အတူတူပဲ...အဘတို့ က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ၊ မယ်ချောက အဘထက် တစ်လနဲ့ ဆယ့်တစ်ရက်ပဲကွာတယ်"

လူလေး ပြုံးလိုက်မိသည်။ ။ အဘတို့ သည် သူငယ်မပြန်သေးသည့်အပြင် ကျန်းမာသန်စွမ်းလျက် မှတ်ဉာဏ်အားလည်း ကောင်းနေသည်။ ။

လူလောက၌ အသက်ရှည်ခြင်းအပေါ်၌ ကျန်းမာသန်စွမ်းစွာ နေနိုင်ခြင်းသည် လည်း ကုသိုလ်တစ်မျိုးဖြစ်သည် ထင်ပါသည်။ ။

"ရောက်တော့မယ် လူလေး...မောပြီလား"

"မမောပါဘူး အဘ"

"ဒါဖြင့် လည်းရောက်မှ နားတော့"

"ဟုတ်ကဲ့"

လူလေး၏ 'ဟုတ်ကဲ့' ဟူသောစကားကို အဘ အလွန်သဘောကျနေသည်။ ။ ဇွဲရှိသော လူကလေးဖြစ်သည်။ ။ ကြေးရတတ်လူတန်းစားမှ ပေါက်ဖွားလာသောသူသာဖြစ်လျှင် ဖြစ်ဖို့ များ သည် ဟု အဘတို့ သိနေသည်။ ။ လူလေး၏ အသားအရေ နူးညံ့မှု၊ ဖြူဖွေးကာ သွေးရောင်လွှမ်းနေမှု၊ လက်ဖဝါးလေးများမှာ ဖွေးဥကာ ရဲနေခြင်းတို့ က လူလေး၏ ဘဝကို ဖော်ပြနေသည်။ ။ ဘာမှ လုပ်ကိုင်ခဲ့ပုံမရချေ။

အမေက လည်တဆန့်ဆန့်ဖြစ်နေသည် ။ အနားရောက်လာသည် နှင့် လှည်းပေါ်တင်ရန် လူလေးဘက်မှ ဝိုင်းကူဖေးမပေးလေသည် ။

"လူလေး...ရေသောက်လိုက်ဦး၊ ငှက်ပျောသီးလည်း ရှိတယ်။ ကောက်ညင်းပေါင်းနဲ့ ငါးကြော်လေးလည်း အမောပြေ စားလိုက်ဦး"

လူလေး..အမေ့ကို စကားပြန်မပြောနိုင်သေးချေ။ ဟိုက်နေသည် ။ ပြင်းထန်သော အသက်ရှူသံသည် သူ့အား ခြောက်လှန့်လျက်ရှိသည် ။

မြင်ခင်းပေါ်သို့ လှဲချကာ ပြာလွင်နေသော ကောင်းကင်မိုးသားကို တွေ့မြင်လိုက်သည် ။ ကောင်းကင်ကြီးကတော့ သစ္စာတရား ပြည့်ဝစွာဖြင့် လူသားများကို အုံ့မိုးကာ ကရုဏာအပြည့်နှင့် လူလေးလား ငဲ့ကြည့်နေသည် ။

"လူလေး"

"ဗျာ"

"ရော့...ရေသောက်လိုက်"

အမေသည် ဘူးသီးခြောက်ရေဘူးထဲမှ ရေကို ပြောင်လက်နေသော အုန်းမှုတ်ခွက် ရေခွက်ဖြင့် ငဲ့ကာ သူ့အားတိုက်သည် ။

လူလေး ယူသောက်လိုက်သည် ။

ရင်တွင်း စိမ့်ဝင်ကာ အေးမြသွားသည် ။ အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းလွန်းလှသည် ။ အမောဟူသမျှတို့ သည် ယူပစ်လိုက်သကဲ့သို့ ကင်းစင်သွားသည် ။ မေတ္တာသည် အရာရာကို အောင်မြင်တတ်သည် ။ သို့သော် တဒင်္ဂမျှသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု လူလေး ထင်နေသည် ။

မျက်နှာသည် စိတ်၏ ကြေးမုံ မှန်ပြင် ဖြစ်သည် ။

The face is the mirror of the soul.

အခန်း (၃)

"လူလေးရေ"

"ဗျာ...အဘ"

"လူလေးမှာ နိုင်ငံသားကတ် ပါလာသလား"

"နိုင်ငံသားကတ် ဟုတ်လား"

"အေးလေ...နိုင်ငံသားကတ်ပါရင် အဘ ဧည့်စာရင်းသွားတိုင်ထားမ
လို့ "

လူလေး ဇောချွေးပြန်လာသည် ။ သူနှင့်အတူပါလာသော ခရီးဆောင်
အိတ်ကို ဟိုရှာဒီရှာ လုပ်သည် ။ အဘ သနားလာသည် ။

"ဒါဖြင့် နံပါတ်ကောမှတ်မိသလား"

"အဘ...ဒါထင်တယ်"

လူလေးသည် အမျိုးသားမှတ်ပုံတင်ကတ် အဟောင်းလေးကို ထုတ်ပေးသည်။ ။

"လူလေးနဲ့ တော့ဆင်တယ်...မှတ်ပုံတင်ကတ်ပဲ၊ ပြင်ဦးလွင်မြို့ လိပ်စာနဲ့ ပါလား၊ ပြင်ဦးလွင်မှာ ပဲ လုပ်တဲ့ မှတ်ပုံတင်ပဲ၊ လူလေးက ပြင်ဦးလွင်မှာ နေတာလား"

"ဗျာ...ပြင်ဦးလွင်"

"အင်း...တောင်ပေါ်မြို့လေးတစ်မြို့ပေါ့၊ သိသလား လူလေး"

လူလေး ချွေးများ ပြန်လာသည်။ ။

လူလေး၏ မှတ်ပုံတင်ကတ်ကို ယူကာ အဘသည် စူးစမ်းမှုပြုနေသည်။ ။

"ဟင့်အင်း...ကျွန်တော် မသိပါဘူး အဘ"

"နိုင်ငံသားကတ်ကော ပါလာလို့ ပါလာငြား ရှာကြည့်ပါဦးလား လူလေး"

လူလေးသည် အိတ်ကို ဟိုစမ်းဒီစမ်း ပြုလုပ်ပြန်သည်။ ။ အဘက ညှိုးနွမ်းကာ သနားစရာကောင်းသော လူလေးမျက်နှာကို ငေးကြည့်ရာမှ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ ။

"လူလေး"

"....."

လူလေးက သနားစရာမျက်လုံးဖြင့် အဘအား ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"မရှာနဲ့ တော့"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ အဘ"

"လူလေး ဧည့်စာရင်းတိုင်ပြီး ဒီမှာ နေသွားနိုင်သရွေ့ နေလို့ ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဘတို့ က လူလေးကို ဒီလိုထားရင် လူလေးအပေါ် မတရားရာများ ရောက်နေမလားလို့ လဲ စိုးရိမ်မိတယ်"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ အဘ"

"လူဆိုတာ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ အကြောင်းကိုတော့ သိသင့်သိထိုက်တယ်၊ လူလေးက ဘာမှ မသိဘူးဆိုတော့ အရူးတစ်ယောက်လို ဘဝအတွက် အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ လူသားဖြစ်နေမှာ ပေါ့၊ မဟုတ်ဘူး လား လူလေး"

လူလေး ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည် ။

"အဘတို့ မနက်ဖြန် မြို့တက်ကြမယ်၊ အဲဒီအခါ လူလေးလည်း လိုက်ခဲ့ကွ၊ ဆေးရုံမှာ ဝင်ပြီး လူလေးရောဂါအတွက် စမ်းသပ်ရအောင်"

လူလေး ခေါင်းမဖော်နိုင်တော့ချေ။ ကိုယ်လက်တွေလည်း ကိုက်ခဲလျက်ရှိသည် ။

"လူလေးနာမည်က မှတ်ပုံတင်အရ ဆိုရင်တော့ မင်းထက်တဲ့ ၊ ဟုတ်လား လူလေး"

"လူလေးကို လူလေးလို့ ပဲ မှတ်ထားလိုက်ပါ အဘ၊ ဒါမှ လူလေး အဘတို့ ဆီမှာ ကြာရှည်စွာ နေသွားနိုင်လိမ့်မယ်"

လူလေး ထိုစကားစုကိုသာ ပြောပြီး အဘအပါးမှ ထွက်ခဲ့လေသည် ။ အဘ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်၌ သူ ပစ်လွှဲလိုက်သည် ။ အုပ်ဆိုင်းနေသော မန်ကျည်းပင်ကို ကျော်လွန်ကာ ထွက်ပေါ်လာသည့် လမင်းကို သူငေးကြည့်မိသည် ။

လောကကြီး၌ နေထိုင်ချင်စိတ် ကုန်ခမ်းသွားသည် ။ ညောင်းညာ

ကာ ကိုယ်လက်ကိုက်ခဲ ခြေကုန်လက်ပန်းကျမှုကြောင့် လူလေး မျက်လုံးတို့ ကို အနားပေးလိုက်သည် ။ အမှောင်ထုသည် လူလေးအား ဆွဲခေါ်သွားလေသည် ။ တိတ်ဆိတ်ကာ လှုပ်ရှားမှုအသံမကြားသဖြင့် လူလေးထံသို့ အဘထွက်ခဲ့သည် ။

လူလေးသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေဆဲ။

"လူလေး"

"....."

လူလေးထံမှ အသံမထွက်သဖြင့် အနားသို့ ကပ်ကြည့်လိုက်သည် ။ မျက်လုံးကို မှတ်ကာ အသက်မှန်မှန်ရှုကာ အိပ်မောကျနေသော လူလေးကို တွေ့လိုက်ရသည် ။ ကွပ်ပျစ်ပေါ်၌ အင်ဖက်မိုးထားသဖြင့် လူလေးအတွက် မစိုးရိမ်ရဘူးဟု အဘ ယုံကြည်သည် ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူကိုယ်တိုင်လည်း ဤကွပ်ပျစ်လေး၌ အိပ်နေကျဖြစ်သည် ။

သို့သော် လူလေးအိပ်၍ ဖြစ်မှ ဖြစ်ပါ့မလားဟု တွေးလိုက်မိသော်လည်း မနှိုးရက်သဖြင့် တဲထဲပြန်ဝင်ကာ ခေါင်းအုံး၊ စောင်နှင့် ခြင်ထောင်ကို ယူထွက်ခဲ့သည် ။

လူလေး ခေါင်းကို အသာမကာ ခေါင်းအုံးထိုးပေးလိုက်သည် အထိ လူလေး မနိုးပေ။ ပင်ပန်းသွားရှာသည် ဟု တွေးမိကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည် ။

အညာချည်စောင်လေး လွှမ်းခြုံပေးလိုက်သည် ။ ထို့နောက် ခြင်ထောင်ထောင်ပေးလိုက်သည် ။ သူတို့ လင်မယားဘဝအတွင်းသို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာသော လူကလေးသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်ထွက်သွားမှာ ကို သူတို့ စိုးရိမ်နေကြသည် ။

အတိတ်ရှေးရေစက်ပါပဲဟု အဘ သဘောပေါက်လိုက်မိသည် ။ လူ
လေး စိတ်ချမ်းသာသလို နေပါစေတော့ဟု အဘ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်
သည် ။
